

STUDENTEN WEEKBLAD

15^e Jaargang.
No. 4.

REDACTEUREN:
G. B. V. D. WERFHORST, H. S. V. LENNEP, C. WOLTERBEEK,
F. ZWEERTS, O. Z. VAN SANDICK, H. G. J. SCHELLING.
MEJ. H. VAN GELDEREN.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Vrijdag
25 Oct. '12.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Afgetreden als vast medewerkster uit de dames-
studenten:

Mej. G. C. KRAYENHOFF VAN DE LEUR.

Tot de Redactie toegetreden:

Mej. H. VAN GELDEREN.

Aan de Besturen van alle Vereeni-
gingen onder Delftsche Studenten.

Eenigen tijd geleden werd door de Redactie van het Studenten-Weekblad een rubriek „Vergaderingen” geopend. In den eersten tijd werden geregeld de aankondigingen van vergaderingen ons toegezonden. Dit is opgehouden en nu verzoekt de Redactie weder aan de Besturen ons deze **aankondigingen** te doen toekomen. Het groote gemak, dat de lezers vroeger van deze rubriek ondervonden, deed ons besluiten haar opnieuw te openen. Wij roepen dus de hulp van de Besturen van alle Delftsche Studenten-Vereenigingen in.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Toespraak, gehouden door den President van het Delftsch Studentencorps, den heer J. Ph. Tollenaar, bij gelegenheid van den Senaatsoverdracht, op Woensdag 23 October 1912.
Toespraak, gehouden door den President van het Delftsch Studentencorps, den heer W. F. A. Röell, bij gelegenheid van zijne Installatie, op Woensdag 23 October 1912.

Delftsche Studenten-Bond.

Bondgeest, door J. H. M.
Delftsche Studenten Debating-Club „Logika”.

Mode.

Mode. Onze nieuwe rubriek, door Cyanaat:
Mode, door S.

Gedachten en gedichten.

Stille-avond-gedachten, door Trebor N. K.
Vlinder, door W. v. L.
Daar is een meisje dat je nooit vergeet, door G. C.

Feuilleton.

J'accuse.

Ergenissen.

Aan de groene „ex-groenen”, door Brave Hendrik.

Vereenigingsleven.

Snjeuntojoun's Selskip „Frisia”.

Ingezonden.

Aan het „Corpslid”, door Tobias.

Boekbespreking.

„Dans l'Infini du Rêve”, door R.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

Technische Hoogeschool.

Berichten en mededeelingen.

Adresveranderingen.

Correspondentie.

Agenda.

Delftsch Studenten-Corps.

TOESPRAAK

GEHOUDEN DOOR

den President van het Delftsch Studentencorps,
den Heer J. PH. TOLLENAAR,
bij gelegenheid van den Senaatsoverdracht,
op Woensdag 23 October 1912.

Mijne Heeren Senatoren, Honorair- en te
Installeeren Senatoren, Leden van het
Delftsch Studentencorps.

Wat al verschillende gevoelens beheerschen ons op een oogenblik als dit, dat bestempeld zou kunnen worden met „het heden”, waarin „het verleden” en „de toekomst” in elkaar overgaan.

Het Corps is vol verwachting van de dingen, die zullen komen. Het heeft in goed vertrouwen het bewind toegekend aan den nieuwgekozen Senaat, en komt nu luisteren naar wat zijn president hem straks wel zeggen zal; niet uit nieuwsgierigheid, maar diep doordrongen van zijn sympathie: omdat het de rechtmatigheid ervan nogmaals wil bevestigd zien.

De nieuwe Senaat is vervuld van een plechtig gevoel van dankbaarheid, dat hij uitverkoren is de moeilijke leiding te geven in een jaar, waarin een ieder met bewondering naar ons Corps moet kunnen opzien.

De Eere-leden, beter dan iemand anders, beseffen den ernst van het oogenblik, waarop de hoogste macht in ons Corps in andere handen wordt neergelegd.

En eindelijk de aftredende Senaat, in zich zelf vol tegenstrijdige gevoelens: droef gestemd, omdat, wat hem zoo dierbaar is, hij nu wel af moet staan; en óók omdat het hoogtepunt van zijn studentenleven voortaan in zijne herinnering slechts zal bestaan. Maar die herinnering zullen wij in ons hart bewaren, omstraald door een aureool van glans van het heilig vuur, dat ons bezielde, toen wij aan het hoofd nog stonden van ons Delftsch Studentencorps.

Alvorens men vragend veronderstellen gaat, wat de toekomst ons verborgen houdt, komt de duidelijke conclusie, die het heden ons heeft gebracht. En ik stel er prijs op U in dit moment onze ervaringen mede te deelen en de gevolgtrekkingen, die wij maakten.

Aan het hoofd van onze samenleving bekleedt men een meer onzijdig standpunt, zoodat men dikwerf in den loop van zoo'n jaar tot andere resultaten komt, dan wat men van te voren wel meende te kunnen veronderstellen. Daarom is het zoo zonderling, dat het Corps immer van den nieuwen president een soort troonrede verwacht, waarin hij mededeelt wat al hij van plan is te verbeteren. En dan zou het moeten gaan over deze of geene regeling, of de redactie van een artikel. Maar is dat dan wel zoo voornaam? Neen mijne heeren! Dan roep ik van deze plaats als laatste wensch onzen opvolgers toe: „Spant al Uwe krachten in, de moraal van ons Corps op het tegenwoordig peil te houden! Moge het U gegeven zijn, onder Uw beleid deze zoo mogelijk nog te verheffen!”

Men spreekt zoo over Corpsspolitiek en van verschillende richtingen: de een zou conservatief zijn, de ander vooruitstrevend. En waartoe zou dat alles wel moeten leiden? Hebben wij in ons Corps iets te maken met de tweespalt en oneenigheid der „grootte maatschappij”, of is het de bedoeling, dat wij één geheel vormen, en onzen studententijd tot een schoonen stempelen!

De een beticht den ander van chauvinisme en tracht den toestand te verbeteren door hem in de wielen te rijden.

Gelukkig behoort deze periode reeds tot de geschiedenis; maar hier en daar ziet men nog wel kleine uitloopers, die trachten wortel te schieten.

Die woelingen van partijstrijd en chauvinisme maken soms den indruk van leven en wrijving van gedachten. Zij zijn echter als parasieten: voor den leek maken zij het geheel meer levendig en vol. De kenner weet echter, dat, wanneer die woekerplant tijd heeft op te groeien, zij den ouden trotschen woudkoning steeds vaster in haar verleidelijke armen sluit, en met een bedriegelijk zoeten schijn zijn levenskracht ondermijnt, totdat de reus slechts een ruïne is, die van vroegere grootheid spreekt — verslagen wachtend op een forschen rukwind om het moede hoofd voor goed te laten vallen.

Ofschoon er op dit oogenblik geen termen zijn om te veronderstellen, dat partijstrijd het Corps zou doen oplaaien in een alverzengend vuur, daar blijft dit toch iets, waarvoor wij niet genoeg op onze hoede kunnen zijn.

In den sport betrachten wij het steeds om „fair” te zijn en „sportsmanlike”. Niet is doel het winnen op zichzelf, maar alleen als gevolg van betere spelkwaliteit.

Een ieder is natuurlijk ervan doordrongen, dat het Corps, waarin zooveel tot zichzelf moeten komen, zich ontwikkelen, en hun jeugd op waardige wijze genieten, een veel belangrijker kwestie is dan roeien of tennissen; en dat het dus hoogst „unfair” zou zijn zichzelf op den voorgrond te plaatsen en het geheel uit het oog te verliezen. Trouwens wij kunnen slechts het eigenlijk schoon van ons Corps beseffen, wanneer het ook ons streven is anderen het mede te doen genieten.

Voor hen, die geen student zijn geweest, of in dergelijke omstandigheden verkeerden, waarin men zich los voelt van de banden der maatschappij, is het niet mogelijk ons zuiver te begrijpen. Men moet het zelf hebben ondervonden dat gevoel van ontslagen te zijn van elken dwang van buiten en men slechts naar eigen oordeel luistert.

Wanneer men immer heeft voortgesjokt in het gareel van gewoonte en conventie, dan kan men in de verste verte niet bevroeden, hoe wankel aanvankelijk iemand staat, die zich daardoor niet laat beïnvloeden. De verleiding om tot iets slechts te komen, dat hem in zijn verder leven ternederdrukken zal, is voor den student heel wat grooter dan voor den ander, maar wanneer hij toont dan toch den goeden weg te kunnen volgen, dan staat hij op een veel hooger standpunt dan de ander, die alleen het slechte niet deed, maar ook niet heeft bewezen het te kunnen overwinnen.

Het is juist dat vrije leven van ongebondenheid, waarin slechts eigen oordeel maatstaf is, dat zelfstandig maakt.

Dit spreekt ook voor zichzelf en is van ouds bekend.

De student is daarom gewoon zich de meerdere te voelen in andere kringen. Maar dan mag hij eerst toch wel bewezen hebben, dat hij werkelijk die meerderheid bezit. Hij verkeert in de gunstige omstandigheid zich die te verwerven; als hij echter deze gelegenheid laat voorbijgaan zonder er zijn voordeel uit te trekken, dan begaat hij een grove onrechtvaardigheid tegenover zichzelf. Maar ook benadeelt hij de maatschappij, die recht heeft op zijn krachten: „Het is moreele diefstal.”

Het zal U wellicht verwonderen, dat ik, na al wat daarover gepraat en geschreven is, nog weer Uwe aandacht wensch te vestigen op den groentijd.

Het is echter niet van het standpunt van Corps tegenover onwelwillende buitenstaanders, die over verouderde toestanden spreken, maar het als is leidend lichaam in het Corps, dat de toestanden wil verbeteren.

Men moet den geest nooit vooruit willen loopen, want daarmee bereikt men niets dan, het, den Nederlander zoo eigen, weerbarstig verzet; omdat men U niet begrijpt. Maar gezien de richting, die in de laatste jaren meer zekerheid en zelfbewustheid kreeg, is het nu het geëigende oogenblik de moreele zijde nog eens even te beschouwen. Wat betreft de fysieke, daarover is een ieder het nu wel eens.

Maar ofschoon er reeds velen overtuigd zijn van hun plicht de Candidaat-leden te bezielen voor het wonder-schoone van ons bestaan, daar blijven er helaas nog anderen,

die dit niet beseffen. Het platte gesprek is natuurlijk ten eenenmale te veroordeelen. Gelukkig, dat de invloed op de „groenen” niet vernederend kan zijn; eensdeels, omdat het juist afschuw op zou wekken, andersdeels, omdat hen is bevolen zich aan een dergelijke omstandigheid te onttrekken door een beroep op den Senaat.

Maar ik wilde U hier wijzen op het zoogenaamd „moreele donderen”. Meest voelt men zich zeer gestreeld, wanneer men den nieuweling kan overtuigen van zijn minderheid, zijn tekort aan energie en wil, van zijn doelloos rondwalen door gebrek aan karakter. En men denkt dan werkelijk hem een dienst te hebben bewezen. In dezen mag men echter niet zonder voorbehoud generaliseeren. Wanneer iemand hier komt, vervuld van een onredelijke mate eigenwaan, dan is het zeker goed voor hem zich eens klein te voelen, en minderwaardig. Maar hoevelen zijn er niet, die de veerkracht missen zichzelf uit dien toestand van verslagenheid en neerslachtigheid op te richten. Hoevelen worden er niet moedeloos en daardoor onverschillig; het kleine beetje opbouwend streven is hun ontnomen en 't is best mogelijk, dat zij van kwaad tot erger komen.

Daarom, men moet zoo voorzichtig zijn, wanneer men merkt, dat het „groen” onder den indruk is van het gesprek en dan niet allen op dezelfde manier behandelen, maar eerst hun karakter trachten te doorgronden. En wanneer men de symptomen van onzelfstandigheid ontdekt, dan is het aantoonen daarvan in het minst niet moeilijk, en voor de veroordeelden is het hoogst fataal. Dan moet men opbouwend werken, hen moed inspreken en met een weinige vuur bezielen.

Ook merkte ik maar al te dikwijls op, hoevelen het besef van een fout willen laten doordringen tot een „groen”, door hem bang te maken met gezegden als: „dat men daarvan onder studenten niet gediend is, en dat hij wel begrijpen zal, dat iedereen hem nu wel minacht”, zonder hem bepaalt het foutieve in zijn gedachte of zijn handeling te bewijzen. Gevolg is dan, dat het „groen” de verkeerdheid niet zuiver begrijpt, en dat hij, wel inziende dat de anderen hem er om veroordeelen, zich voorneemt een volgend maal beter op zijne hoede te zijn, dat er niets bekend wordt. Hij blijft dan in zijn fout volharden en leeft voortaan slechts in duf verbergen en onrust voor bekendheid.

Er zullen er wel zijn, die de schouders ophalen, die vinden, dat ik overdrijf; zij zijn niet gewoon zoo diep over de zaken na te denken en het was allerminst met opzet, wanneer zij de jongens eenig nadeel berokkenden.

Ten eerste overdrijf ik niet in het minst en ten tweede mag het nooit als een excuus gelden, dat men ergens niet over nagedacht had, en het niet met een kwade bedoeling gebeurde. Wanneer wij eenige handeling begaan, dan zijn wij ook aansprakelijk voor de gevolgen, óók wanneer wij iets nalaten, dat wij behoorden te doen. Het is evenzoo een ontbreken van verantwoordelijkheidsgevoel, wanneer men moedwillig een ander krenkt; of dat men maar doet en zich laat gaan, zonder de gevolgen eerst eens te overdenken.

Dat ik deze kwestie onder handen neem, is omdat de toestand het noodig maakt, — maar ook, omdat wij reeds op zulk een hoog standpunt staan, dat de meesten ervan doordrongen zijn, dat verbetering niet alleen noodzakelijk, maar óók dat zij op het oogenblik mogelijk is.

Men is zoo dikwijls geneigd te denken, dat het studentenleven enkel in de Universiteitsstad zou bestaan. Zeer zeker is daar het studentzijn van allen tezaam. Daar krijgt men een overvloed van nieuwe indrukken, men wordt er op den proef gesteld, telkens en telkens weer, of men wel in staat is zich zelve te blijven in die nieuwe omgeving. Ja, Delft is het uitgangspunt geweest van een nieuw gedeelte van ons bestaan; hier zijn wij de kinderschoenen ontwassen; hier is het, dat wij man geworden zijn, dat wij een blik in onszelf hebben geslagen, en de dikwijls moeilijke omstandigheden toonden ons karakterfouten en zwakheden, die wij hebben te verbeteren en aan te sterken.

Maar moet niet al dat nieuwe, al dat vreemde tijd hebben te bezinken? Zonder dat wordt het een opeenhooping, die tot een wanorde leidt, waarin wij verstrikt zouden worden; en, waar alles in het eerst zulk een schoone toekomst beloofde, daar zou het resultaat een groote mate van ongeëvenredigheid zijn.

Daarom is het studentenleven ook buiten Delft, waar de vreedzame natuur zijn machtigen invloed doet gelden en de kalmte in ons hart terugbrengt. — Oef! het is een zucht van verlichting, die ons ontsnapt, wanneer wij ons aan dat drukke leven vol scherpe contrasten hebben onttrokken, wanneer geen jacht ons meer dwingt onze overpeinzingen af te breken. In 't eerst komt het in ons op, dat zulk een

bestaan toch schooner moet zijn dan datgene, wat wij tot nu toe leden: het geeft meer evenwicht, doordat de indrukken bezinken en zodoende het al tot een harmonieus geheel wordt. Wij voelen er ons sterk en zijn zoo blij te leven.

Het student-zijn kan niet ontberen een nadenken en alleen zijn met zichzelf in de harmonie der natuur. Maar omgekeerd moet men eerst wel stof hebben om na te kunnen denken, moeten er, om tot evenwicht te kunnen komen, eerst wel indrukken geweest zijn.

In de lente dringt het tot ons door, die macht van dat nieuwe leven. Wij leeren er dat, wat sterk is, niet grof behoort te zijn, en dat juist het schoonste is een fijne rankheid, een teederheid van kleuren en gevoel, die toch zoo krachtig zijn, omdat er niets gekunstelds is, het alles is een ware drang naar uiting.

Hoort ge niet hoe 't windje door 't loover strijkt? De eerste gulden stralen het al verheerlijken in haar glans! Spreekt dat niet van teederheid en vriendschap? Is het niet met liefde, dat de warmte der zon nieuw leven vermag te wekken, in wat wel dood ons scheen te zijn? Het eerste madeliefje ziet U dan zoo vriendelijk aan; het tintelt van zóó grooten drang, dat het U wel dwingt naar haar te kijken. En min of meer bewust voelt ge het dan ook: de heerlijkheid om jong te zijn.

Als herfst natuur in brand doet staan, om in een bronzen gloed zich te louteren, alvorens op te gaan, vervult U dan geen dankbaarheid, dat het alles is volbracht!

Dan komt er een verlangen in ons op óók eens te kunnen omzien naar ons eigen leven, en dan in plechtigen ootmoed te mogen zeggen: „Wat is dat alles mooi geweest!”

Wanneer wij het maar zien willen, dan is toch ons studentenleven niet verschillend van dat van vogels en van bloemen daar buiten in 't woud en op de wei. Al zijn de stoffelijke uitingen dan ook wel anders, het principe van zoeken naar geluk beheerscht toch alles. Zooals de bloem zich buigt naar 't licht, zoo wenden wij ons ook naar datgene, waar wij levenskracht uit putten: tot onze idealen.

Sommigen schelden immer die menschen, die zij „onzinnige idealisten” noemen, „die met de werkelijkheid geen rekening houden.” Het is echter maar de kwestie de dingen te zien. Hoe dikwijls hoort men niet als uitlegging van het woord „ideaal” geven: „Iets veel te moois, wat je wel zou willen, maar toch nooit kunt bereiken.”

Ja, wanneer men in zijn idealen iets stoffelijk reëls stelt, dan is het wellicht iets, wat men nooit bereikt; maar wanneer men zich als ideaal stelt gelukkig te zijn door het nastreven van het goede, dan is het iets, wat men niet behoeft te bereiken, maar dat men alreeds dadelijk heeft. Het streven naar iets schoons, dat is het, wat wij behoeven om gelukkig te zijn, om niet alleen een plantaardig bestaan te lijden, of wel te vervallen tot het dierlijk platte, maar werkelijk te beantwoorden aan de roeping van den mensch.

Maar om alleen te zijn met zijn eigen gedachten, daartoe behoort een groote mate van moed. Hoort maar eens, hoe Baudelaire het wanhopend uitroept:

„O Seigneur, donnez moi la force et le courage
De contempler mon corps et mon cœur sans dégoût.”

Want er is groot gevaar, dat wij, bij een eerlijke bekenenis, van onszelf zouden walgen, en ons zóó vernederd voelen, dat wij ons onwaardig achten voor verbetering: omdat onze trots zoo pijnlijk is gekrenkt, omdat wij het niet aandurven de zoete prikkeling van verboden dingen en gedachten voor goed uit te sluiten uit onze sfeer.

Maar dat is een valsche trots, die ons verbiedt ons klein te voelen en dom. Juist wanneer men zoo eerlijk en rondborstig is de kwestie zuiver te stellen, zonder er omheen te praten om te vergoelijken, dan is dat een uitgangspunt, getuigende van moed en waarheidsliefde, dat een krachtig fundament is om een grootsche toekomst op te bouwen.

Mijne Heeren te installeeren Senatoren!

Aan U zal het zijn het Corps te leiden in dit Lustrumjaar. Wij weten bij ondervinding hoevele moeilijkheden er telkens verrijzen, zelfs in gewone omstandigheden, en beseffen daarom ten volle het gewicht van de taak, die U is opgedragen.

Het zal U een groote steun zijn overtuigd te mogen wezen van de sympathie van het Corps. En ook dat, wat betreft de regeling van Lustrumzaken, gij in de Feestcommissie medeleden vindt, op wier werkkraft en capaciteiten gij staat kunt maken.

Mogen de komende Lustrumfeesten, waarvoor het plan

is gekozen, mede met het oog op de mogelijkheid van ontwerpen door de studenten zelf, een waardige uiting zijn van wat al het Corps bevat aan capaciteiten van administratieven en artistieken aard; moge het in onverdeelde eenheid samengaan getuigen van een hoogontwikkeld idealisme.

Aan U zal het zijn de anderen voor te gaan, niet alleen in de regeling van Corpszaken en in vertegenwoordiging. Belangrijker is Uw dagelijksch voorbeeld, Uw levenswijze en moraal. Dit is wel de dure plicht, die een Senator heeft te vervullen: *Het ideale in de practijk te realiseeren.*

Het klinkt schier huiveringwekkend, dat men elke handeling, ja elke gedachte zou moeten controleeren. Maar daardoor is het juist, dat een ieder, maar een Senator in zeer sterke mate zijne omgeving kracht en steun verleent. Op ouderen is het moreele overwicht geringer, maar op eerste en tweede jaars is het heel, heel groot. Laat een ieder het maar eens bij zichzelf nagaan, hoe hij in den groentijd opzag tegen den Senaat. Hoe dikwijls hoort men niet van groenen, dat zij zich maar half kunnen voorstellen, dat de Senatoren van hetzelfde snit zouden zijn als de andere studenten. Van deze bevoorrechte positie moet gebruik gemaakt worden om hun 't goede te toonen, hun door het voorbeeld duidelijk te maken; dat het niet typeerend is voor den student om grof en plat te zijn, maar dat hij zijne meerderheid moet toonen door beschaving.

Onder beschaving worden dikwijls allerlei conventionele uiterlijkheden ondergebracht, die niets essentieels in zich hebben. Ook wel worden ontwikkeling of belezenheid ermede verward. Het is geen hersenwerk, ook zijn er geen groote capaciteiten voor noodig, ofschoon deze zeker het hare ertoe kunnen bijdragen de beschaving te verhoogen.

Is het essentieele niet: het zich immer zuiver rekenschap geven van elke gedachte, in tegenstelling met lompweg die hun eigen gang te laten gaan, zonder zich erom te bekommeren.

Nu zult ge zeggen: „Jawel, maar dan zou men de meest perverse menschen, die juist in gedachten zoover gaan in het uitpluizen van obsceniteiten óók beschaafd moeten noemen. En daartoe zijn wij niet geneigd!”

Maar dan wensch ik U er toch even opmerkzaam op te maken, dat perverse menschen, als overtreffende trap van hen, die in een dolce farniente verkeerden, heel zeker niet diep over hun eigen persoon nadenken, heel zeker niet elke gedachten controleeren, maar dit dikwerf moedwillig achterwege laten. Immers bestond die controle wel, dan zouden zij al heel gauw hun fout gewaar worden en haar trachten te herstellen, want hij, die het kwade wenscht, alleen om des kwaden wille, zou een absolute uitwas op het menschdom zijn, tegenstrijdig aan alle beginselen van logica. Hij zal dus gelukkig een hooge uitzondering blijven, waarmee wij geen rekening behoeven te houden.

„Het voorbeeld geven en zich boven elk getwist stellen.” Alleen dan wordt de Senaat door het geheele Corps gewaardeerd, alleen dan zal het hem mogelijk zijn de gewenschte leiding te geven.

Wij staan met een gerust hart deze zetels aan U af, dankbaar, dat het ons mogelijk is geweest een combinatie te vormen, waarin ieder weldenkend mensch, vertrouwen moet stellen. Wij zien de toekomst blijde tegemoet; eenerzijds, omdat de richting, die het Delftsche Studentencorps in de laatste jaren heeft ingeslagen, zoo bijzonder gunstig is, en de heerschende moraal voor jongelui van onzen leeftijd in dit cultuurtijdperk waarlijk voorbeeldig mag genoemd worden, en anderzijds, omdat wij ons overtuigd houden van het voornemen van den nieuwen Senaat om niettegenstaande de drukte van een Lustrum het gedachtenleven van ons Corps niet uit het oog te verliezen, en óók hen in staat weten, de anderen daarin voor te gaan!

Ik dechargeer mijzelf als president en installeer in mijne plaats den heer W. F. A. Röell.

TOESPRAAK

GEHOUDEN DOOR

den President van het Delftsch Studentencorps,
den Heer W. F. A. RÖELL,
bij gelegenheid van zijne Installatie,
op Woensdag 23 October 1912.

Mijne Heeren Senatoren, Honorair- en te
installeeren Senatoren, Leden van het
Delftsch Studentencorps.

Mijne Heeren,

Uit den toon Uwer woorden, die sprak van liefde voor het Corps, liefde, door dikwijls moeilijke ervaring gewekt, kan ik opmaken, hoe zwaar het U moet vallen, het Senatschap vaarwel te zeggen en de leiding over te geven aan jongeren.

Gij hebt U werkelijk niets kleins voorgesteld en Uw ideaal bestond niet alleen uit een gedachtenwending, die nu en dan in enthousiaste momenten bij U opkwam, neen, steeds hebt gij beproefd te doen en ook gedaan in overeenstemming met Uw hoogsten wensch: „de moraal van het D. S. C.” Met schroom hebben wij deze post in dit jaar aangevat, temeer waar wij het nog zoeven uit Uw rede hoorden als eisch voor dat leven van den Senator: „Het ideeële in practijk brengen.” Ik kan alleen zeggen, dat het onze dierbaarste wensch is, dit te realiseeren; de ondervinding zal leeren, in hoeverre wij hiertoe sterk genoeg zijn en door onze persoon en ons doen invloed zullen hebben op het moreele leven van het Corps. Een groote steun is het ons, hierbij te denken, dat, waar wij tekort schieten, wij verzekerd zijn van de hulp der Honorair Senatoren, waartoe gij en Uw wakkere mede-Senatoren weldra zullen overgaan door de benoeming der Corpsvergadering, die dan uiting zal geven aan zijn gevoelens van appreciatie en dankbaarheid jegens Uw werk voor het Corps.

Ik wil thans de heeren: Van den Broek, Enschedé, Van Vloten en Van den Honert, als Secretaris, Thesaurier, Archiv.-Vice-President en Commissaris-Vice-Secretaris dechargeeren

en installeer in hunne plaatsen de heeren: Landberg, de Mol van Otterloo, de Roo de la Faille, die hier tot mijn spijt niet aanwezig kan zijn en den heer Dudok van Heel.

Mijne Heeren Leden van het Delftsch
Studentencorps.

Ik behoef U deze Senatoren niet meer persoonlijk voor te stellen. Weet, dat het clubgenooten zijn, waaronder kameraden, met wie ik met het grootste genoegen samenwerkte in besturen, maar bovendien: geestverwanten en vrienden, die de taak van het Senatschap voorzeker niet licht zullen tellen en die het zich tot een heerlijken plicht rekenen, mede te werken aan het welzijn en op te komen voor de eer van het Delftsch Studentencorps.

Mijne Heeren,

Het zou voorbarig wezen en leiden tot tegenspraak, in een uitgewerkt programma het nader verloop der kromme te schetsen, waarvan wij de tegenwoordige richting, die naar onze meening zoo juist is, te danken hebben aan onze voorgangers. Het is daarbij nog de vraag, of wij sterk genoeg zullen zijn, deze koers te bewaren. Maar wel kunnen wij hier en daar een enkel punt of vooruitzicht aangeven en daar omtrent onze meening zeggen. Het mag eigenaardig heeten, dat wij daarvoor beginnen met iets, dat velen overduidelijk zal toeschijnen; „de beteekenis van het Corps”.

Toen men in het afgelopen jaar over dat Corps sprak en debatteerde en het diepzinnig overdacht, toen leek velen het Corps ver-af, iets ontastbaars, ja-zelf imaginairs en er waren er, die zeiden, dat de roeping van het Corps was: de gezelligheid, hetzelfde wat de Societeit zich ten doel stelt. Deze menschen beperkten de taak en strekking van onze vereeniging onbepaald en vergaten, dat het Corps zich moet beijveren in alle eischen van materieelen, zoowel als geestelijken en moreelen aard te voldoen. De gezelligheid, voortkomende uit de kennismaking en toenadering der leden

en gebaseerd op den groentijd is den verbindenden factor van bovengenoemde eischen; door deze gezelligheid onderscheidt het Corps zich alleen van andere Studentencorporaties, die hun gemeenschapsleven o. i. bij gemis aan groentijd, niet op die hoogte kunnen voeren als wij. Hierdoor onderscheidt zich het Corps *alléén*, want die corporaties willen hunne leden ook die materieele en geestelijke voordeelen brengen, met even-hooge bedoelingen.

Wij moeten ons Corps daarom niet apart houden als iets zeer zeldzaams, een juist inzicht in de beteekenis en waarde van ons Corps zal onze strijdlust aanwakkeren en de concurrentie-geest vaardig houden.

Waar daarbuiten dikwijls het: „gelijk recht voor allen” meer in practijk wordt gebracht o. a. door verminderde finantieele eischen, die meer passen in de veranderde tijdsomstandigheden, wil het ons voorkomen, dat ook in eigen boezem dit principe meer werkelijkheid kan worden.

Nog steeds zijn vele, daartoe geschikte personen uitgesloten van vereenigingsbesturen, waar een bepaald soort gezellige menschen jaar in, jaar uit, wil samenwerken en al kan men ook buiten besturen om, genieten van het corpsleven, het is zeker, dat wie geeft, meer terug ontvangt: juist het zitten-in-besturen en werken voor de vereenigingen animeert en houdt den geest warm voor de goede zaak. Een meer evenredige vertegenwoordiging in de besturen moet den lauwen geest ten goede komen en kan zelfs vereenigingen, wier hart bijkans opgehouden heeft te kloppen, geheel opfleuren en tot nieuw leven brengen. Waar onze invloed zoover zal reiken, hopen wij, door een meer juiste vertegenwoordiging der leden in de vereenigingsbesturen, een frissche opgewekte geest in ons Corpsleven te brengen. Dit gaat niet op slag en daarom rekenen wij ons gelukkig, dat juist dit jaar, het Lustrumjaar, voor zoo velen de gelegenheid opent om buiten vereenigingsbesturen om, iets van hun geest en talent aan het Corps te schenken. Hierdoor onderscheidt zich de maskerade-vorm van de andere vormen, dat zij medewerking en daadwerkelijken steun van de leden vereischt.

Gij weet, dat er vele plannen zijn geweest ook geheel afwijkende van een maskerade; toen hebben stemming en gezond verstand uitgemaakt, dat maskerade nog steeds de beste vorm is om een Lustrumfeest de noodige aantrekkingskracht te geven. Het mag anders eigenaardig heeten, dat Studenten van een Technische Hoogeschool een historisch feest willen geven en een beeld willen wekken van een vroegere Oostersche beschaving. Waar het ons echter onmogelijk is, een toekomstbeeld der techniek of nieuw cultuurbeeld te ontwerpen, hebben wij het Oude aangevat, de studie van een vervlogen cultuur, die de tegenwoordige beschaving zonder twijfel op verschillende punten heeft overtroffen. De gedachtensfeer en het gevoelsleven van het Oosten zal ons zeer waarschijnlijk ontsnappen, maar het beeldende en decoratieve, dat een heel volk dagelijks schiep in zijn paleizen en moskeeën, in zijn woningen en kleeding, zelfs in de gewoonste voorwerpen — een bemoeiing, die thans slechts enkele individuen nastreven — dit algemeene, Perzische stijlgevoel willen wij trachten vast te leggen in onze a.s. feesten. Of wij hierin zullen slagen, hangt af van de daadwerkelijke hulp der Corpsleden; de Feestcommissie zal daartoe zooveel mogelijk bekend maken door publicatie, tentoonstelling en aan te bevelen literatuur; zij hoopt het initiatief van een uitgebreiden staf medewerkers te wekken door het uitschrijven van prijsvragen en door alle ideeën, ook critiek steeds met de meeste graagte te ontvangen.

Alleen, wanneer de Corpsleden zich hierop ernstig toeleggen zal een Lustrumfeest de algemeene ontwikkeling-in-cultuurzin ten goede komen van degenen, die er met hart en ziel aan medegewerkt hebben, zal het Lustrum ongetwijfeld de meeste voldoening schenken, en *blijven* schenken nog lang na afloop van hun studietijd!

Maar ook voor hen, die zich niet zoo in de voorbereiding kunnen inwerken, kortom, voor het geheele Corps heeft het Lustrum een groote beteekenis. Dan is het tijdstip gekomen om te toonen wat het Corps is en hoe het zich zal voordoen aan Reunisten en buitenwereld. Tevoren zal een gevoel van verantwoordelijkheid de leden aansporen tot intenser medeleven. In den Lustrumtijd zal dit op zijn mooist tot uiting komen. Maar ook dit heeft zijn doel verloren, wanneer die eenheid en dat samenleven niet blijven heerschen ná het Lustrum. In een goed Lustrum moet de feestvreugde oplaaien uit alle hoeken van het Corps en zich vereenigen tot één gloed van geestdrift, die alle kleinere

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 25 OCTOBER 1912. No. 4.

belangen zal verteren. Die gloed zal langzamerhand verminderen, maar in de harten van sommigen zal hij plotseling feller worden; in een schok zullen zij zich herinneren, wat zij verplicht zijn aan de groote oogenblikken van het Lustrum.

Er is nog een vooruitzicht dit jaar: het Corps zal een zeker pied-à-terre krijgen. Het bleek onwenschelijk een Corpszaal ten koste der gewone feesten te laten bouwen en ook was dit financieel alleen mogelijk, met een zeer philanthropische deelname der Sociëteit. Thans zal de Sociëteit naar alle waarschijnlijkheid zelf een uitbreiding harer lokalen bewerken, waarbij tevens rekening zal gehouden worden met Corps en Vereenigingen, een plan, dat de belangen der beide partijen tezamen genomen, het meest voordeelige is. Zij, die het verschil tusschen eigendom van het Corps of eigendom van de Sociëteit van ideëelen aard aard vinden, hebben o.i. een eigenaardig ideëelen kijk op het Corpsleven. Laat ons hopen, dat deze uitbreiding, die o.a. een vergader- en inauguratiezaal en een gemeenschappelijk vereenigingsarchief zal bevatten, het 13e Lustrum zal mogen beleven.

Er daagt nog iets aan den horizon, iets moois, maar nog vaag omlijnd; iets nieuws als een onontdekt vasteland, dat reeds veler verlangen heeft gewonnen; een samenkomst van vele studenten, ook van andere landen, bij gelegenheid van de opening van het Vredespaleis. Laten wij dan toonen, dat wij ook naar buiten durven zien en ons verbinden willen met andere vereenigingen, om een duurzaam internationaal doel te bereiken.

Dit zijn eenige uitzichtpunten, maar voorloopig, en goed ook, staat deze Senaat nog voor het alledaagsche Corpsleven, voor de gewone administratie en het toezicht op anderer organisatie. Hij is er van overtuigd, dat iedereen zal vertrouwen, dat hij het pad van den vorigen Senaat zal vervolgen, waar deze begonnen is: traditieën, die veel geld kosten, geleidelijk af te schaffen. Per slot van rekening betuigt ieder zijn dankbaarheid voor een dergelijken daad en niemand wenscht het oude terug, hoewel dit hier en daar als een mooie, weemoedige herinnering blijft voortleven.

Als deze Senaat zich verder iets sterk voorgenomen heeft, dan is het wel dit: „Maken, dat de finantiën geen bezwaar zullen vormen voor het a. s. Lustrum”. Hij weet dat de F. C. allen nadruk legt op een „feest voor allen” en op aantrekkelijke goedkope costuums. Zitting hebbende in de F. C. zal deze Senaat ook ten nauwste letten op de algemeene feestregeling, die geen geldelijk fiasco zal behoeven op te leveren, al schijnt het tegendeel bij de studentenfeesten der laatste jaren bijkans een axioma geworden.

Gewapend met deze zakelijke voornemens, maar het oog vast gericht op zijne hooge roeping, gaat deze Senaat het Corpsleven in; hij hunkert er naar iets ten goede voor het Corps te kunnen doen — maar weet, dat hij niets zal vermogen zonder het vertrouwen, de medewerking en de geestdrift der Corpsleden, in wier macht het voornamelijk ligt dit jaar te maken tot een werkelijk „nieuw” jaar, waar gewoonte en sleur worden omgezet in daden van kracht en oorspronkelijkheid, die het Corps zullen voortstuwten in de richting omhoog!

Delftsche Studenten-Bond.

Bondgeest.

Zoo vertoonen zich dan eindelijk alle teekenen, die op een duurzame herleving van den Bond wijzen. Eindelijk, na een lange periode van groote slapheid, uit zich zijn levenskracht in steeds groeiende mate en steeds houdt zijn zelfbewustheid daarmee gelijke tred. En een sprekend voorbeeld ter illustratie is wel de laatst gehouden en zeer bezochte Bondsvergadering. Immers sedert wanneer kunnen wij ons heugen, ooit te hebben bijgewoond, dat 80 % van de leden een officiële vergadering met hunne aanwezigheid vereerde?

En toch, neen een wonder is het niet. Afgezien van de belangrijkheid van de agenda, had de vergadering ongetwijfeld eveneens goed bezocht zijn geworden. Reeds lang liggen de tijden achter ons, dat alles wat den Bond aanging, niet de minste belangstelling onder de leden kon verwekken; dat het kroegbezoek alleen bestond uit die getrouwen, die hun abonnementje op de kranten en tijdschriften daarmee uitspaarden en dat bij een Bondsvergadering een kogel in de zaal afgeschoten, hoogstens het Bestuur kon treffen, in eenzaamheid achter de groene tafel prijkend. Reeds lang — en toch niet meer dan drie, vier jaar. Zeker, lang lijkt die tijd ons, ouderen, die ons nu steeds omringd zien van een groeiend vereenigingsleven, een grootere samenhang der leden onderling en bovenal een steeds toenemend interesse voor de belangen, de houding en het standpunt van den Bond of zijn leden. Zeker, lang, omdat wij ons haast niet meer kunnen voorstellen, toen zelf deel te hebben uitgemaakt, van een stelletje lui, meestal, zonder eenige geest of doorzettingsvermogen, die nog liever hun contributie betaalden, dan tot den enormen stap over te gaan, een bedankbrief aan het Bestuur te zenden; rascollegegengsten, die door Delft's straten rondslopen, met angstige zorgvuldigheid zelfs den naam Bond vermijgend, laat staan zich daarvan als lid te kennen doen gevend.

Neen, het is niet meer te gelooven waar nu de uitgesproken wil bestaat te zijn, te willen zijn, niet geheim, niet aarzelend, of schuchter, maar erkend ronduit, overtuigd als men is van het Bestaansrecht der vereeniging naast het Corps; overtuigd, als men is van haar noodzakelijkheid voor den velen, welke het Corps om allerlei redenen ontzegd is. En daarom is het dan ook niet meer te verwonderen, dat de vergaderingen steeds meer bezocht worden en de kracht der vereeniging toeneemt.

En reeds is men op de bereids genoemde Bondsvergadering wederom een stap verder gegaan op den weg, dien men te bewandelen heeft. Eenparig is de stem opgegaan ons erkend te willen zien, niet alleen bij Curatoren en Proffen, maar ook door de Redacties der diverse Studentenbladen, zooals Minerva trouwens reeds gedaan heeft. Analoot met onze Vlaamsche taalbroeders, welke, wakker geschud door hun eminente voorgangers, tot besef zijn gekomen van hun algeheele verongelijking door hun Waalsche landgenooten er fier door het gansche land hun kriegsroep laten weerschallen: Wij eischen gelijke rechten, Wij eischen de oprichting der Vlaamsche Hoogeschool te Gent, zoo weerklonk ook bij ons: „Wij wenschen ons goed recht, Wij wenschen onze vertegenwoordiging.” Niet dat wij nu juist zoo speciaal veel te lijden hebben of gehad hebben van het onrecht, in dit opzicht ons aangedaan, och neen, want in den toestand waarin de Bond eenige jaren geleden verkeerde en waarvan algeheele stilzwijgendheid voor de buitenwereld een kenmerkende eigenschap was, zouden wel de Redacties der Studentenbladen een uitermate philanthropische aanleg gehad moeten hebben, (zoo niet een ander woord nog beter hierop van toepassing ware), om een der Bondsleden in hun midden op te doen nemen ter „behartiging der Bondsbelangen.” Nu echter in de laatste jaren steeds meer verandering hierin komt en, zij het ook meestal van officiële zijde, telkens meer van Bondskant het daglicht krijgt te zien en dit aantal gelet op den huidigen Bondsgeest nog wel steeds zal aangroeien, zou het afwezig blijven van een onzer leden in de voornaamste Redactie van Delft toch langzamerhand wel op de naam onrecht aanspraak mogen maken, te meer waar aan andere studenten-organisaties dit recht wel is verleend. Juist daarom is de onhandigheid zoo zeer te betreuren van het kort geleden uit de Redactie van het S.-W. getreden Bondslid, welke zij het ook volkomen ter goeder trouw, bij het adviseeren voor een nieuwen Redacteur de Bondsleden daarbij geheel gepasseerd heeft. We kunnen dan ook niet anders doen, dan hopen, dat de Redactie eerlang stappen zal doen, in de geest als die van Minerva, om zich met een nieuwen Redacteur, tegelijk Bondslid, te doen aanvullen. Alleen dan zal er sprake van kunnen zijn, dat op den duur de op dit oogenblik goede verstandhouding met den Bond gehandhaafd blijft en ook dan alleen zal te verwachten zijn, dat de thans nog druppelsgewijs binnenkomende Bondsuitingen hun voortgang zullen hebben en het Studenten-Weekblad constant met hun inhoud zullen gaan vullen.

J. H. M.

D. S. Deb. Club „Logika”.

Maandag 21 October had de eerste hospitantenvergadering plaats op de bovenzaal van de Societeit „Eensgezindheid.” De heer Strang leidde er het onderwerp in „Wetenschap en Techniek”, waaruit zich een aangename discussie ontspan.

Na afloop van de lezing hield de heer Priester een korte improvisatie over „Het nut der vakverenigingen en van het T. S. T. voor eerste-jaars.”

Dinsdag 29 October is de tweede hospitantenvergadering in „Hotel Central”, waar de heer De Voogt het onderwerp „De Vlaamsche Beweging” zal inleiden. Tevens zal dan de verkiezing van het nieuwe bestuur plaats hebben.

De Sekretaris,
A. BAARS.

Mode.

„Mode”: Onze Nieuwe Rubriek.

..... Eén streep
Eén streep slechts minder..... zeven-achtste duim
Was wel wat breed..... prins Oskar heeft gelijk.
Toch ben ik 't met mijzelf nog geenszins eens,
Of 't rood, kersrood moet wezen, of *ponceau*?
Of.... amarant, of..... ietwat appelbloesem?

MULTATUL'S „VORSTENSCHOOL”, 2de bedrijf.

Men moge over de aanwezigheid der damesstudenten, denken hoe men wil: men heeft in ieder geval met de feiten rekening te houden.

Onze volière (permettez ce mot) breidt zich ieder jaar uit, en zoo werd dan ook in het S. W. de „dringende behoefte” gevoeld aan een rubriek „Mode”. Soit! De Nieuwe Rott. Courant neemt ook af en toe feuilletons over de mode op van de hand van Lucie de Gérardue; waarom zou 't S. W. niet volgen?

En dan niet alleen voor de damesstudenten is deze rubriek „*buitengewoon nuttig*” (ik citeer), maar ons, mannelijke studs, zal deze nieuwe rubriek „*een ooit falende maatstaf*” zijn, om — schrikt niet, Lezers! — ons „*van den proletariër te onderkennen*”. En dat dit lastig is, beseft de redactie dan ook well „*Slechts 't geoeffend oog*”, zoo lezen we verder, „*zal hem toch onmiddellijk van den gentleman, den bedrijfsleider (sommigen betwijfelen dit synoniem zeer!) weten te onderscheiden*.” En dat is geen wonder: terwijl men door een „*eenvoudig grijsblauwe stof*” een gentleman is, wordt men door de kleinste verandering in kleur „*een jongetje van den slager dat 's Zondags ter kerke gaat*.” 't Is om te rillen! Als wij later eens geroepen zullen worden ons te werpen in den *socialen maalstroom*” laten we dan toch vooral oppassen niet aangezien te worden voor „*een heer*” of „*een oom van buiten!*”

Te wapen, neemt loupe en centimeter ter hand! Let op kleur en afmeting! Want met een breede revers zijt ge een verkleede „heer”, alias proletariër, met een crême das

Feuilleton.

J'accuse.

Aan .....

Ze hadden hem meegenomen, meegetroond, overdonderd eerst, die ouderen met hun druk gedoe, hun luidruchtige vriendschappelijkheid.

En 't was geweest als een roes, dat leuk zitten, de café's, de moppen, 't wereldwijze van die studenten, die van mooie juffrouwen die voorbij kwamen en naar binnen loerden de namen wisten. En dat leuke Oud-Hollandsche kroegje, waar ze knakworstjes hadden gegeten en dan plots die vreemde overgang tot dat café, met zijn dofroode wanden, zijn witte meubels en die spiegels, en de portier die hen kende, dat gaf zoo'n vertrouwen in die ouderen, die zoo goed de weg wisten en wisten wát niet duur was en toch goed.

En toen hij weg wilde om kwart voor twaalf, ja toen bevreesde hem wel even hun houding, maar toch maar heel even, ze zouden terug gaan met een goederentrein om een uur of twee, en vol bewondering luisterde hij naar 't

een heer! maar de fijnste nuanceering zal U onvoorwaardelijk tot „oom van buiten” stempelen. Hier de spectroscop, de passer in dienst der mode en .... van den klassenstrijd! Hoera voor de mode! Hoera voor de redactie van 't „S.W.”, die ons hielp aan den maatstaf ter onderkenning! Hoera!!!

R'dam, 18 Oct. '12.

CYANAAT.

Mode.

Zooals gansch onverwacht een grasje is verrezen in 't hoekje van mijn tuin, zóó kon het dus ook wezen dat in uw kleine tuin — o ijj'rige tuinieren een nieuw rubriekje kwam, uwe kolommen sieren. .... En, zooals ik mij haastte, mijn tuintje te bemesten, Verstout 'k mij tot dit versje onder uw rubriek van vesten.

Vergun mij, Mejuffrouw, en Heeren der Redactie, dat ik u in mijn geest in baltoilet en frac zie, — bijeen op uw bureau — bij 't inzending bepraten, die grootendeels bestaat uit nieuwe modeplaten, en knipmodellen, die — al naar zij meer gelukten — zich kennen doen als werktuig- of bouwkundige producten. Want gij vergeeft mij dat 'k in uw rubriek geen baat zie indien daarbij geen knippatroon als illustratie.

Voorwaar, gij voert aldus den geest in hooger sfeeren en kunt coëducatie tevens demonstreeren in het toekomstig feit dat de D. V. S. V'tjes een nieuw systeem ontdekken voor bretels of voor sous-piedjes. Er opent zich een veld voor Neerland's trotsch en hope, die ernaar streven zal steeds zóó gekleed te loopen als gij, de moderedacteur (just back from London) de latest fashion dáár zoeven hebt gevonden. .... of — als gij liever wilt — die door u gecreëerd, en waarmee gij alsdan langs de O. D. flaneert. .... Mij dunkt, ik zie u al, in 't bruin, met één rij knopen als S. W.-mannequin naar het college loopen, terwijl „Kees van der Lely” gereed bij gindschen hoek verdekt is opgesteld, met kleurkrijt en een boek. Hij schetst u vluchtig uit, om 't thuis dan uit te vossen om morgen aan de dag zijn klanten uit te dossen in 't modepak zooals 't door u werd gecreëerd: met één rij knopen, bruin, en ietwat getailleerd!

Genoeg, mijn pen verstijft bij deze toekomstdroomen. .... Ik weet niet of die tijd nog eenmaal zóó zal komen. Voorloopig echter hoop ik, dat onder het hoofd „Mode” U menig boeiend stuk zal worden aangeboden.

S.

verhaal van zoo'n nachtelijken tocht, van de moeite die ze gehad hadden om op 't emplacement te komen, en van dien remmer, die bij hen kwam zitten en die ze dronken hadden gevoerd. En bij hem kwam op, dat verlangen naar vreemde, nog nooit meegemaakte dingen, dat verlangen om te weten en te zien wat overdag verborgen blijft.

En ze stonden weer op en gingen ergens anders heen, hij wist niet waarheen, even vroeg hij angstig of 't toch geen ..... maar de anderen stelden hem overdreven druk doend gerust. En vreemd keek de jongen rond in deze, zijn eerste nacht in een stad, hij leefde niet mee met 't rumoerige druk gedoe, maar voelde zich kijkend naar iets vreemds, iets om hem heen gaands en keek met zoo'n lichte afschuw, waarmee hij dien avond naar een kleine jongen gekeken had, die door groote mannen heel ver omhoog geslingerd en dan altijd weer net opgevangen werd.

En 't werd al later en later en steeds luidruchtiger werd men. En hij moest dansen met zoo'n juffrouw die dadelijk vroeg welke zijn voornaam was en die hem d'r schat noemde en hem in eens op zijn oor zoende, op zoo'n gekke manier. En hij ging weer bij zijn rumoerige vrienden zitten en zij kwam ook bij hem zitten, heel familiaar op zijn knie en ze deed een paar trekjes aan zijn sigaret en ze bestelde op haar eigen houtje wat voor hen beiden.

Gedachten en Gedichten.

Stille-avond-gedachten.

Aan A.

Zachte kaarschijn, rood doortinteld,
Lichtgespeel op bloemenvaas,
Fijne blaadjes, teëre steeltjes,
Rookgekrinkel, stilte-waas.

Slechts het regelmatig tikken
Van de klok, zoo oud en goed,
Is, met 't speelsche haardgeknetter,
't Eenigst, dat zich hooren doet.

Buiten peinzen maan en sterren,
Schuifelt 't zoete windje aan,
Door de boomen, die langs 't grachtje
En daar rond de kerke staan.

Kijk, mijn meiske, nu is 't rustig,
Denk ik m'in een ander land,
Wandelend langs de rozenbedden
Met jou, liefste, hand in hand.

Wand'lend, saam, door bloemengeuren,
Langs het stille, blauwe meer,
Waar de zon steeds staat te lichten,
Gouden schijnsel, o, zoo teër.

Voor mij staat je lief gezichtje,
Juist, zooals ik 't eerst je zag,
Vóór dien leefd' ik steeds in duister,
Nu is m' alles één kleur'ge dag.

Jij, schat, hebt me zoo veranderd,
Zonder dat je zèlf 't dacht.
Eens was heel mijn leven zwakheid,
Nú voel ik, door jou, mijn kracht.

Kindje, wil je bij me blijven?
Bidden voor mij, telkens meer?
Zónder je zou ik sterven, zinken.
Mèt je heb ik 't leven weer.

Delft, 18 Oct. 1912.

TREBOR N. K.

Vlinder.

Mijn Lief en ik, we stonden hand in hand
En zagen naar die wondermooie kleuren
Van vlindervleuglen, in den zonnebrand
Zich plekkend, midden warme lentegeuren.

Maar opeens, toen ze hem zacht vleiend iets vroeg, zoo
poeserig vleiend maar toch met zoiets vreemds in haar
blik, zeide hij ruw neen, en riep den kellner om af te
rekenen. En ze was niet beleedigd, maar ging langzaam
weg naar een ander tafeltje.....

Hij wilde weg, hij voelde ineens de warm rookerige
atmosfeer, als iets vies' en verlangde naar de wind, die
koele nachtwind, die weg zou waaien, die onreinheid, die
hij vastgekleefd voelde om zijn hoofd.

En de andere gingen mee en troonden hem in een bakje,
't was nog zoo'n eind naar 't station. En toen, toen was 't
dat bij die ouderen die helsche gedachte opkwam, opkwam
in hun schunnige koppen en die ze allen hadden, dadelijk,
toen een van hen zeide, we gaan nog even aan bij.....
en de tegenwerpen smoorden met een „de trein gaat
toch pas over een uur.” En ze stuurden de koetsier weg en
de deur ging van zelf open en toen, toen is 't gebeurd....

En nu zit die jongen die ge gisterenavond meenaamt,
meeslepted door uw grootdoenerij en uw gesnoef, nu zit
hij op zijn kamer en nu eerst doemt de werkelijkheid met
een benauwende klaarte bij hem op.

En zijn afgrijzen groeit, zijn afgrijzen voor zijn daad, voor
zichzelf en 't is hem alsof hij overal om zich voelt dat

Licht trillend streelde òp vanaf 't dulle zand.
De luchtedamp, en ging alomme fleuren
De goud en bloedenpracht der vleuglenrand,
Zacht wiegelend in 't lichte Lentgebeuren.

En spraakloos wachtten stil wij tweeën mensen
En voelden weer die onbegrijpbre schoonheids gloed,
Dat Godlijk vuur intense, zonder grenzen,
Dus onbenoembaar, dat immer voortbestaan doet
't Leven en de Schoonheid en die steeds doet wenschen,
Te werken en te leven voor een hooger, reiner Levensgoed.
W. v. L.

Daar is een meisje dat je nooit vergeet.

Zeg Anneke wildet gij worden
Wildet gij worden mijn vrouw.
Zeg Anneke wildet gij worden
Het meiske waar ik op bouw.

Anke fijne

Anke reine

Anke meiseke wonderzoet,
Weet gij hoezeer ge me lijden doet?

En 't was al op een middag
Daar kwam ons Anke an.
Daar waren twee jeugdige mannen
Die keken elkander toen an.
En Anke zei: dag jongens.
En lachte wat om ons.
Toen zeiden die jeugdige mannen
We geven Anke de bons.

G. C.

Ergenissen.

Aan de groene „ex-groenen”.

Zijn de „groenen” ook geen „groen” meer,
Toch zijn ze nog zoo groen als gras;
Wordt een „groen” soms door het groenen,
Groener dan een „groen” ooit was?

Nu hun groentijd is verstreken,
Voelen zij zich rijp, geijkt,
Uiten dit door . . . schoftenstreken,
Waaruit juist hun . . . groenheid blijkt.

Op college analytisch
Maken ze een helsch kabaal,
Wetend niet gezièn te worden —
Ze zitten achter in de zaal!

Uiten daar door „krachtvertooning”
Al hun „moed” en „mannelijkheid”,
Kletsen, vechten, stoeien, lachen,
Slaan met rollen uit jolijt.

onreine, dat schunnige, alsof hij 't voelde tusschen zijn
saamgebalde handen als iets tastbaars, iets reëls.

En hij denkt aan zijn herinneringen die nu zijn besmet,
bevuild voor goed, dat portret hij mag er niet meer naar
kijken, hij kan niet meer, hij heeft er geen recht meer toe.
En die brieven zal hij niet meer over mogen lezen, hij zal
niet kunnen. O god, en als hij thuis komt zal zijn moeder
hem kussen, o god, hij walgt, hij walgt van zich zelf en
van zijn daad, nooit zal hij meer eenvoudig opgewekt en
blij gelukkig kunnen zijn, zooals hij dezen zomer was, be-
smeurd zijn zijne gedachten en nooit zal hij meer kunnen
zijn wat hij was.

En hij verbergt 't hoofd in de handen en vloekt, vloekt
degenen die hem hebben meegetroond, die schoften, die in
zijn val een duivelsche vreugd hadden, die hem de achting
voor zich zelf deden verliezen..... Waarom?..... Uit
jalouzie?..... Uit perversiteit?..... Ik weet het niet.

v. S.

Denken van de angst'ge vogels,
Lof te oogsten, grenzeloos —
(Groen ook nog in meisjeskennis)
— En de Prof — is machteloos.

Kom nu „groenen” wees zoo laf niet
Toèn nu niet meer „groen” te zijn,
Trappen, lol bij analytisch
Is zoo groen — en is zoo klein.

21/10 12.

BRAVE HENDRIK.

Vereenigingsleven.

Snjeuntojoun's Selskip „Frisia.”

Snjeuntojoun wier de earste gearkomste fen „Frisia” fensels. D'r wierne in sjou alde keardels. Alde pake Willem wier fol vjûr, d'r wier for hem gien reade bai genoch.

Njunkenlytsen waren hja alle gearre tige oerdwealsk en hawwe wij de wite graef ut 'e fearren helle, om us op in printsje te setten fensels.

't Snitser geweld neam de hakken op nai hûs yn 't tsjuster, mar wij tinke dat ie de kou fen efteren yn 't gat sijn seil.

Tsjin 'n ûre of fjour war 'r opbritsen, en tâ eintsje-beslût belânen wij bij de koffywikkes.

't Wier in tige noflike joun.

De foarsitter

JAN SLIM.

Ingezonden Stukken.

Aan het „Corpslid”.

Wie zal nog langer durven spreken van lamelendigheid onder Delftsche studenten, nu het blijkt dat er nog mannen zijn, die de waarheid boven alles liefhebben en niet schromen hun verontwaardiging luide te uiten, als datgene wat verheven en grootsch is door nietswaardigen wordt gemaakt tot een voorwerp van lichtvaardigen spot?

Nobel is uw daad, o „Corpslid”, weloverwogen en voortgekomen uit een grootmoedig hart.

Ziet toen uw vlijmend scherp artikel in het Studenten-Weekblad onder mijn aandacht kwam, toen (maar ook niet eer!) viel het volle besef van het lage en onverantwoordelijke van mijn handelwijze plotseling als een keisteen boven op mij. Ik was verpletterd (figuurlijk altijd); de redactie blijkbaar ook, zij het dan op andere wijze. Mij dunkt, ik kan me de zes redacteuren voorstellen, bleek, groen, paars van toorn wegens de voor hen lasterlijke verdenking vervat in „bovengenoemd” artikel; zij hikken,

stotteren, maken stuipachtige bewegingen, willen iets beweren, maar de aandoening is hen te machtig, ze brengen het slechts tot een heesch gefluister: „slingeren” en dan nog eens „slingeren”.

Wat er ook in mij vernietigd moge zijn door uw geeselde pen (het juiste woord op de juiste plaats), één ding, een oprecht berouw, heb ik uit de puinhoopen mijner vermorzeling kunnen redden, een diepgaand schuldbesef is mij overgebleven. Moge één enkel oogenblik de gedachte bij mij zijn opgekomen te trachten het vuige lijf te redden (b.v. door Job of de Karseboom van alles de schuld te geven), thans leid ik mijzelf welbewust ter slachtbank.

Hoe goed kan ik mij nu uwe verontwaardiging indenken, o „Corpslid”. Als „Kankeraar” in het Weekblad verklaart „dat het D. S. C. op deszelfs derrière ligt,” als telkens stemmen opgaan om te betoogen dat het in uwe vereeniging zoo'n slappe boel is, dan zwijgt gij en hoort het aan met een wetenden glimlach. Maar al mogen knellende banden U ook aan het D. S. C. koppelen, daarbuiten, daarboven straalt het door een aureool van zedelijke meerderwaardigheid omgeven beeld van den Delftschen Studentenbond, zedelijke meerderwaardigheid niet slechts wat zijn beginselen, betreft ieder Bondslid is voor U een hoogstaand, heilig persoon, iedere handeling in naam van den D. S. B. is voor U een geheiligde, iedere aanduiding of beschrijving daarvan op een manier van laag-bij-de-grondsche grappigheid (door U zoo treffend juist gebrandmerkt als „zieltjes winnen op een gaskastje”) is heiligschennis.

„Corpslid” vergeef het mij dat ik uw ideaal trachtte te bezoedelen, trachtte ja, want nog staat het daar smetteloos, in schoonheidsglans lichtend en in alle onderdeelen volmaakter dan het zichzelf horizontaal geprojecteerd hebbende D. S. C.; de confettie die ik in speelschen overmoed over het wondere beeld wilde strooien is verstoven voor uw machtigen adem. Kom dan, laat ik U leiden tot datgene, waarvoor gij in zoo vurige vereering zijt; zoo de stem van Tobias, na al wat geschied is, nog eenigen invloed bezit, zal de poorten van het Paradijs voor U doen ontsluiten, de deur van „Eensgezindheid” zal voor U geopend worden. 't Is waar de termijn van verplichte kennismaking is haast verstreken, maar wellicht kunnen mijn smeekbeden gevoegd bij de uwe het gestrengte hart der hoogepriesters vermurwen en wordt U wellicht de helft van het aantal verplichte bezoeken geschonken. Evenals het in de gelijkenis van den Verloren Zoon geschreven staat, zoo is er ook bij de Bondsengelen (Tobias ware bij Lucifer te vergelijken) vreugde over éenen zondaar, die zich bekeert.

TOBIAS.

Wij sluiten hierbij het zeer onverkwikkelijk debat.

RED.

(Zie verder Derde Blad).

ADVERTENTIEN.

AANGEBODEN:

een mooie groote Kamer,
voor 8 à 10 Heeren, tot het houden van Koffietafel.
Adres Bureau van dit Blad.

Te koop aangeboden: (3351)

een Gordon Setter (Reu).
Adres: VAN BELJMERWERDT, Rembrandtstraat 4.

OUDE DELFT 120 - DELFT

Uitzending van Dinners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,

Oude Delft 120.

Chr. F. RUTER.

TE KOOP:

Belgische Herder (reu), „Kwik”.

Kampioen-afstamming, bekroond met 1e prijs, geheel afgericht als politiehond en een beslist bij alles vertrouwde kamerhond.
Adres: A. VAN VUURDE, Burgwal 39, Delft.

Firma E. DE GROOT,

Hoek VOLDERSGRACHT 33. — DELFT.

Sedert 1870 bekend onder den naam van VOGELI.

Geeft steeds de HOOGSTE WAARDE voor
NETTE GEDRAGEN KLEEDEREN, zooals:

Heeren-Costuums . . . . van f 6,— tot f 14,—.

Demisaisons en Winterjassen van f 5,— tot f 12,—.

Pantalons . . . . . van f 2,50 tot f 5,—.

☛ Ook dagelijks buiten de stad te ontbieden.

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 25 OCTOBER 1912. No. 4.

Boekbespreking.

„DANS L'INFINI DU RÊVE”.

Valse Expressive, par Jan van Wieck, Paris 1912.

F. Durdilly (Ch. Hayet Succ^r) Editeur.

Pour Piano 2 francs. — Orchestre 2 francs.

Het bespreken van nieuw-uitgekomen muziek is als regel in het S. W. minder op zijn plaats.

Waarom wij dan toch voor deze wals een uitzondering willen maken? Omdat Jan van Wieck de pseudo-naam is van een *Delftschen student*, die vooralsnog onbekend wenscht te blijven.

En alles, wat de Delftsche Studentenwereld betreft, heeft recht op de belangstelling van het Weekblad, te meer, waar toch al zooveel — en met recht — over laksheid en gebrek aan intellectualiteit onder ons, studenten, geklaagd wordt.

Zoo is dan nu een scheppende kunstenaar onder ons opgestaan. Onlangs, toen wij deze wals in de Princess Room hoorden spelen, werden wij getroffen door de groote originaliteit, de geheel eigen manier van componeeren van dezen artist.

De afgezaagde bouw, het tot vervelens toe voortbroddelen op éenzelfde motief, dat haast alle Fransche Walsen op elkaar doet lijken, zal men hier tevergeefs zoeken. Nog vernemen wij, dat de bekende Pierre d' Amor, geïnspireerd door deze muziek, er woorden bij heeft gedicht, zoodat wij binnenkort de algemeene bekendheid van deze „valse chantée” mogen verwachten. Want dat deze wals „gaan” zal, lijdt o. i. geen twijfel.

Van harte wenschen wij dan ook onzen Delftschen studiemakker geluk met de reeds behaalde lauweren en spreken de hoop uit, dat hij er nog meerdere aan zal mogen toevoegen.

Delft, Oct. 1912.

R

Studiebelangen.

Centrale Commissie voor Studiebelangen.

Benoemd tot Secretaris-Penningmeester de heer J. H. van Rossem, Markt 36a.

De Centrale Commissie is nu als volgt samengesteld:

C. Wolterbeek, Voorzitter,	Van Leeuwenhoeksingel 5.
A. Ph. T. van Haeften,	Civiele faculteit.
C. H. Schwagermann,	Bouwkundige faculteit.
J. N. van Geelen,	Werktuigkundige faculteit.
	Scheepsbouw. faculteit.
F. B. G. E. M. Jansen,	Electrotechnische faculteit.
J. H. van Rossem,	Scheikundige faculteit.
Secretaris-Penningmeester.	
E. L. Siccema,	Mijnbouwkundige faculteit.
W. J. Berdenis van Berlekom,	Handleidingen-vereeninging.

—o—

Prof. Klopper zond ons de volgende mededeeling:

Met de verandering in het onderwijs der mechanica aan de a.s. bouwkundige ingenieurs, die in dezen cursus werd ingevoerd, gaan uiteraard eenige wijzigingen in de examens gepaard. De voornaamste is wel deze, dat in het vervolg ook bij het eerste gedeelte van het kandidaats-examen reeds in mechanica zal worden geëxamineerd; het onderzoek, zowol schriftelijk als mondeling, zal loopen over de in den cursus B² behandelde onderwerpen. Echter gaan bedoelde wijzigingen pas in aan het eind van den huidige cursus, dus met de Juni-examens van 1913.

Gaarne roep ik Uwe medewerking in, om het bovenstaande ter kennis te brengen van belanghebbenden, die ik door mijn mededeeling op het college niet mocht hebben bereikt.

C. C.

—o—

Het Bestuur van het Technologisch Gezelschap heeft zich als volgt samengesteld:

W. H. Jagerink,	Voorzitter.
P. E. Verkade,	1e Secretaris.
J. G. Le Rütte,	1e Penningmeester.
A. Brzesowsky,	2e Secretaris,
	Vice-Voorzitter.
Mej. H. J. van Lutsenburg Maas,	2e Penningmeesteresse.
J. H. van Rossem,	Afgevaardigde
	naar de C. C.

Technische Hoogeschool.

EXAMENS AAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Propaedeutische Examens 1912 na de Zomervacantie.

Voor het volledig examen hebben zich aangemeld 141 kandidaten, waartoe ook gerekend worden zij, die bij een vorig examen reeds slaagden, voor één of meer gedeelten en nu het examen wenschten te voltooien.

Van deze 141 kandidaten verwierven 93 het diploma, slaagden 20 gedeeltelijk en werden 28 afgewezen.

Bovendien hebben zich voor een of meer gedeelten van het examen 141 kandidaten aangemeld, zoodat het totale aantal der geëxamineerden 282 bedroeg.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 18 October 1912 No. 8023¹ Afd. H. M. O. is voor het tijdvak van 1 November 1912 tot en met 30 September 1913 benoemd tot bediende voor de mijnbouwkunde aan de T. H.: P. C. Albers.

Berichten en Mededeelingen.

DELFTSCHE STUDENTEN-ALMANAK.

De Commissie tot Redactie van den Almanak maakt bekend, dat tot heden nog geen bijdragen ingekomen zijn. Zij verzoekt den leden dringend inzendingen, zowol letterkundige als varia en teekeningen, vóór 1 November aan de Redactie te doen toekomen. Inzenders worden verzocht hunne inzendingen onder motto, te vergezellen met ingesloten naambriefje.

Adres der Redactie: Societeit Phoenix, Delft.

Heeren Repetitoren, die hun naam en hun vak in den **Almanak** van 1913 opgenomen wenschen, worden beleefd verzocht vóór 7 November e.k. hun naamkaartje met studievak te zenden aan het adres der Redactie: Societeit Phoenix, Delft.

De Secretaris,

H. S. VAN LENNEP.

—o—

D. V. S. V.

Aanvullingslijst nieuwe leden.

A. Brons,	Rotterdamsche weg 2.
C. E. Rouflaer,	Postkantoor, den Haag.
J. C. Mouton,	Nassau Dillenburgerstr., d. Haag.

—o—

Aan de Technische Hoogeschool te Zurich slaagden voor candidaat scheikundig-ingenieur de heeren:

F. E. van Haeften.	E. F. van Suchtelen.
M. L. A. A. König.	

—o—

Het Bestuur der R. K. Studentenvereniging „Sanctus Virgilius” deelt mede dat Prof. J. Aengenent zijne colleges over Philosophie denkt te hervatten Donderdag 31 October.

Z. Hoogel. stelt zich voor dit jaar, Donderdags 7—8 uur zijne colleges te geven, en heeft als stof gekozen: „Godsbewijzen”.

—o—

DOOPSGEZINDE KRING TE DELFT.

De aandacht van H. H. studeerenden aan de T. H., die tot de doopsgezinde broederschap behooren of wenschen te behooren, wordt op bovengenoemden kring gevestigd.

Eenmaal per maand wordt door een doopsgezind predikant godsdienstoefening gehouden, terwijl ook wekelijksch catechisaties voor a.s. doopsgezinden plaats hebben.

Voor het geven van nadere inlichtingen stelt zich beschikbaar M. de Bussy, Markt 53, die gaarne zal vernemen dat medestudenten zich aansluiten.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

I. NEDERLANDSCH.

- Eeden, Frederik van** I—1195
Sirius en Siderius.
Ie deel: de Ouders.
Amsterdam, W. Versluys, 1912.
- Hulleman, Frans** I—1196
De Avonturen van Mijnheer Richard.
Amsterdam, Scheltens en Giltay, 1912.
- Lagerlöf, Selma** I—1197
Het Huis van Liljecrona. Naar het Zweedsch door Margarethe Meyboom.
Amsterdam, H. J. W. Becht, 1912.

II. FRANSCH.

- Villiers de l'Isle-Adam,** II—1356
L'Ève Future.
Paris, Bibliothèque-Charpentier, 1909.

IV. DUIJSCH.

- Strindberg, August** IV—529
Heiraten. Zwanzig Ehegeschichten.
Verdeutsch von Emil Schering. 4e auflage.
München und Leipzig. Georg Müller, 1912.
- Schirokauer, Alfred** IV—531
Lassalle. Ein Leben für Freiheit und Liebe. (Geschichtlicher Roman). Illustriert.
Berlin, Rich. Bong. 1912.
- Mackay, John Henry** IV—532
Gedichte.
Berlin, Bernhard Zack, 1909.
- Fontane, Theodor** IV—533
L'Adultera.
Berlin, C. Fischer.

V. LETTERKUNDE.

- Doumic, René** V—142
Les Jeunes. Études et Portraits.
Paris, Perrin et Cie., 1896.
- Moüy, Charles de** V—143
Les Jeunes Ombres. Récits de la vie littéraire,
Paris, L. Hachette et Cie., 1865.
- Retinger, J. H.** V—144
Histoire de la Littérature française du Romantisme à nos jours.
Paris, Bernard Grasset, 1911.

VI. GESCHIEDENIS.

- Charmes, Gabriel** VI—298
L'Égypte. Archéologie, histoire, littérature.
Paris, Calman Levy, 1891.
- Aymès, Noël** VI—299
La France de Louis XIII. Trente années du grand siècle.
Paris, Nouvelle Librairie Nationale, 1909.
- Barrière, Fs.** VI—300
Mémoires du Duc de Lauzun et du Comte de Tilly, avec avant-propos et notes.
Paris, Firmin Didot et Cie., 1882.
- Collin de Plancy, J.** VI—301
La Chronique de Godefroid de Bouillon et du royaume de Jérusalem, première et deuxième croisades (1080—1187) avec l'histoire de Charles-le-Bon, récit contemporain (1119—1154) troisième édition, revue, corrigée et ornée de quatre grandes gravures.
Paris, Librairie des livres liturgiques illustrés, 1848.

- Mürdter, F.** VI—303
Kurzgefaszte Geschichte Babyloniens und Assyriens nach den Keilschriftdenkmälern. Mit besonderer Berücksichtigung

des Alten Testaments. Mit Vorwort und Beigaben von Friedrich Delitsch. Nebst 28 Abbildungen.
Stuttgart, D. Bundert, 1882.

- François.** VI—304
Souvenirs de Guy de Maupassant (1883—1893).
Paris, Plon Nourrit et Cie., 1911.
- Gallenga, Antonio** VI—313
History of Piedmont. 3 vol.
London, Chapman und Hall, 1855.
- Las Cases, Cte de** VI—314
Mémorial de Sainte-Hélène, suivi de Napoléon dans l'exil par M. O'Méara et Antomarchi, et de l'histoire de la translation des restes mortels de l'empereur Napoléon aux Invalides. Avec illustrations et cartes. 2 vol.
Paris, Ernest Boudin, 1842.
- Wirth, Dr. Albrecht** VI—315
Geschichte der Türken, Mit zahlreichen Abbildungen auf Tafeln und im Text, sowie drei Übersichtskarten.
Stuttgart, Franck'sche Verlaghandlung, 1912.

VII. KOLONIËN, LAND- EN VOLKENKUNDE.

- Trollope, A.** VII—129
Reis door Australië en Nieuw-Zeeland. Eene leerzame en onderhoudende beschrijving der verschillende landen, volken, zeden en gewoonten, godsdiensten en regeringsvormen en van de belangrijkste voortbrengselen, den handel, het grondbezit enz., met titelplaten, 3 dln.
Leiden, D. Noothoven van Goor, 1875.
- Beyerman, H.** VII—130
Drie maanden in Algerië. 2 dln.
's Gravenhage, D. A. Thieme, 1878.
- Kan, Dr. C. M.** VII—131
Ontdekkingsreizen van den nieuweren tijd in Afrika, met een kaart.
Utrecht, J. L. Beijers, 1871.
- Marchetti, Hermann** VII—132
Die Erdumsegelung S. M. Schiffes „Saida" in den Jahren 1890, 1891, 1892.
Zusammengestellt im Auftrage des k. u. k. Reichs-Kriegs-Ministeriums, Marine-Section, auf Grund der Berichte des k. u. k. Schiffs-Commandos. Mit 17 Karten und 12 Lichtdrucken.
Wien, Carl Gerold's Sohn, 1894.
- Belloy, Marquis de** VII—133
Christophe Colomb et la découverte du nouveau monde, compositions et gravures par Léopold Flameng.
Paris, Eugène Ducrocq.
- Burghardt du Bois, W. E.** VII—134
The Souls of black folk. Essays and sketches. with portrait.
London, Archibald Constable and Co., 1905.
- Pionnier, Capitaine** VII—135
Aux Indes. Illustré de 12 planches en couleurs et d'une carte. (Chargé de Missions du Gouvernement Français).
Vincennes, Les Arts Graphiques, 1912.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

- Pierson, Mr. N. G.** VIII—231
Leerboek der Staathuishoudkunde, 2 dln.
Haarlem, F. Bohn, 1884.
- Gide, Charles** VIII—232
Principes d'Économie politique.
Paris, L. Larose, 1896.
- Anoniem.** VIII—233
De Vrijhandel. Overzicht, toelichting en verdediging, uitgegeven door het Anti-tariefwet-comité.
's Gravenhage, Mouton en Co., 1912.

IX. TECHNISCHE WERKEN.

- Vuibert H.** IX—78
Les Anaglyphes géométriques (avec figures).
Paris, Librairie Vuibert, 1912.
Geschenk aan de bibliotheek.
Stereoscopisch-zien van meetkundige figuren.

X. KUNST.

Séré, Octave X—178
Musiciens français d'Aujourd'hui. Notices biographiques, suivies d'un Essai de bibliographie et accompagnées d'un Autographe musical.
Paris, Mercure de France, 1911.

Alberty, Dr. Max. X—179
Moderne Regie. Ein Buch für Theaterfreunde. Mit Original-Illustrationen van Leo Impekoven und Ferdinand Götz.
Frankfurt a. M., Englert und Schlosser, 1912.

XII. WIJSBEGEERTE EN GODSDIENST.

Chantepie de la Sausaye, Dr. P. D. XII—243
Het christelijk leven.
Haarlem, F. Bohn, 1910.

BROCHURES.

Plasschaert, Alb. Broch.
Schilderijen „zien" een reeks opmerkingen.
Delft, J. Waltman Jr., 1912.

Flier G. Jzn., Dr. A. van der — Pro. Broch.
Meyer, Dr. W. — Contra.
Beteekenis van Jezus Christus voor onzen tijd.
Baarn, Hollandia-Drukkerij, 1912.

Bähler, Dr. Louis A. Broch.
Het Panthéisme, zijne geschiedenis en zijne beteekenis.
Naar J. Allanson Picton, zelfstandig bewerkt.
Baarn, Hollandia-Drukkerij, 1912.

Adresveranderingen.

Mej. J. C. E. Bal,	Vlamingstraat 72.
J. W. J. Beek,	Helenastraat 29, den Haag.
Th. de Crauw.	Koninginneweg 56, Haarlem.
A. P. Drost,	Leidschevaart 248, Haarlem.
J. J. M. van Dijk,	Phoenixstraat 56.
J. R. van Eck,	Oude Delft 136.
E. J. van der Feen,	Oude Delft 109. Tel. 337.
Z. Th. Fetter,	Hypolitusbuurt 27.
Th. de Haas,	Rotterdamsche Weg 171.
E. J. van Holthe,	Oude Delft 209.
A. J. Langhout,	Voorstraat 93.
K. Leendertz,	Wattstraat 1, den Haag.
W. Liebert,	v. Leeuwenhoeksingel 13.
R. J. Loots,	Gr. Hertoginnel 194, d. Haag.
A. van Lutsenburg Maas.	Oude Delft 66.
H. M. Meier Mattern Jr.	Jul. v. Stolberglaan 92, d. Haag

Mej. H. B. Meyen,

G. Pott,
J. W. A. Renssen,
J. J. Rinkes,
C. Schouten,
P. Smit,
E. H. Smid,
G. H. M. Staring,
W. Th. H. Stibbe,
H. R. van Taalingen,
L. J. de Ven,
P. Versteeg,
W. H. J. Vethake,
A. J. A. Verwey Jr.,
J. E. de Vrij Obreen,
G. B. van de Warfhorst,
T. H. van Wisselingh,
J. C. M. Wijsman,

v. Blankenburgstr. 51 en 136,
den Haag.
Danckertstraat 29, den Haag.
Rotterdamsche Weg 173.
Hugoplein 11.
Hugoplein 11.
v. Leeuwenhoeksingel 18.
Koormarkt 54.
Voorstraat 29.
L. v. Meerdervoort 257, d. Haag
L. v. Meerdervoort 134, d. Haag
Leeuwendaallaan 51, Rijswijk.
Voorstraat 93.
Hypolitusbuurt 27.
Adr. Pauwstr. 8, den Haag.
Oude Delft 37a. Tel. 517.
Hugo de Grootstraat 29.
Oude Delft 35.
Hugo de Grootstraat 7.

Correspondentie.

Aan „Een Bondslid". Daar, na Uw stuk een tweede over dezelfde kwestie verscheen, meenen wij U een ge-
noegen te doen Uw stuk niet op te nemen.

Agenda.

DEN HAAG.

Vrijdag 25 October. Geb. v. K. en W.: Italiaansche Opera:
„Tosca"; 8 uur.
Dierentuin: Ned. Opera van het Rembrandttheater:
„Carmen" (met Sigrid Arnoldson als gast); 8 uur.
Zaterdag 26 October. Geb. v. K. en W.: Mengelberg-concert:
(serie A), solist A. Scriabine, piano; 8 uur.
Zondag 27 October: Geb. v. K. en W.: Gezelschap Royaards:
„t Cafétje"; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 25 October. Societeit Harmonie: Uitvoering van
„Die Schöpfung", van J. Haydn, door de afdeeling
Rotterdam van „Toonkunst"; 8 uur.
Groote Schouwburg: Rotterd. Tooneelgezelschap: „De
Avonturier"; 8 uur.
Tivoli-Schouwburg: N. V. Tooneelvereniging: „Ghetto";
8 uur.
Zaterdag 26 October. Gr. Schouwburg: Italiaansche Opera:
„Il Barbiere di Siviglia"; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

Voorhanden in den TECHNISCHEN BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.,
Binnenwatersloot 33-35:

Vijf jaren onder water,
De avonturen van een verliefden schipper,

DOOR

W. W. JACOBS.

Het nieuwste werk van den grooten Engelschen
Humorist.

Zijt ge in een slecht humeur, leest dan dit boek, dat U
telkens in den lach zal doen schieten door zijn gezonden
en tintelenden humor. Zelfs een Nurks zal bij het lezen
van dit verhaal zijn ernst verliezen.

Prijs slechts f 0,90. Gebonden f 1,25.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50. Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

J. HUURMAN.

HYPOLITUSBUURT 22.
TELEFOON No. 221.

Stook-, Gas- en Petroleumkachels.
BADEN. -- STUDEERLAMPEN.

Concurrerende prijzen.

Uitsluitend à contant.

Johnnie Walker.
Famous Scotch Whisky.
John Walker & Sons
Ltd. Distillers
Kilmarnock (Scotland).
White Label per fl. f 2,50
Red Label " f 2,75
Black Label " f 3,—
Verkrijgbaar bij H.H.
Wijnhandelaren en bij
D. C. M. JANSEN,
Oude Langendijk 9.

JOHNNIE WALKER

VERSCHEENEN:

IS GOD DOOD?

- I. GOD! Mogen wij nog aan Hem gelooven?
- II. DE WERELD! Hoe is zij ontstaan?
- III. DE MENSCH! Vanwaar? Waarheen?

Drie vragen van wereldbeschouwing be-
zien in 't licht der Natuurwetenschap door
Dr. E. DENNERT (Natuurkundige).

Compleet (3 deeltjes) f 0.90. Afz. nrs. f 0.40.

Alom b/d Boekh. of na ontvangst van postwissel b/d
HOLLANDIA-DRUKKERIJ, BAARN.

ISAÄC VAN IJSSEL.

BETAALT

voor COSTUUMS . . . . . f 6,— tot f 16,50
„ DEMI'S . . . . . f 4,— „ f 14,50
„ PANTALONS . . . . . f 2,50 „ f 9,—

☛ Koopt geheele en gedeelten van inboedels. ☛

Laat zich binnen en buiten de stad ontbieden.

Choorstraat 46, hoek Cellebroerstraat.

Scheurkalenders voor 1913.

Meyers Historische Geographische Kalender f 1,30

Spemann's Kunstkalender . . . . . „ 1,30

Muziek Scheurkalender, bewerkt door
ARNOLD SPOEL „ 1,50

Voorhanden in den TECHNISCHEN BOEKHANDEL
EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR., Binnenwatersloot.

PIANINO'S.

Nieuwe kruissnarige doorlopende
PANTSER PIANINO'S,

door huur in eigendom van af f 6,— per maand.

REPAREEREN. — STEMMEN. — VERHUREN.
INRUILEN.

ALGEMEENE MUZIEKHANDEL

HEES & Co.,

Peperstraat 8-10. - Delft.

HEES & Co., DEN HAAG, Prinsenstr. 29-31.

HEES & Co., AMSTERDAM, Vijzelstraat 45.

A. HILLEN'S ROODKAPJE,

een 3-cents Sigaar

bij uitnemendheid. Bevredigt iederen rooker.

Verkrijgbaar te Delft in onze Filialen:

Oude Delft 82. Tel. 367. Hoek Oude Delft-Kolk. Tel. 265

en in ons verkoophuis Jacob-Gerritstraat 17. (J. G. v. d. SIEPKAMP).